

Dorde se obraduje.
Gde od njega traži običnog daka — seljaka,
da ide sa njim.

Medutim, Dorde se odluči da krene sa Karadordem koji ga povede na jedno vrlo tih mesto, gde mali dečak nije mogao da se snade.

Pa mu kaza: »Gde si me ovo doveo, čestiti carere?«

Karadorde se uzbudi kad je video da dečak Dorde poznaće celo selo i on je odmah reagoval i pustio dečaka da ide svojoj kući.

Kad se Dorde vraćao kući pogleda u svoje ruke a tamo nigde njegove frule. Dorde brzo otrči Karadordu i kaza mu: »Gde je moja frula, gospodaru?«

Na to će Karadorde njemu: »Ne znam. Valjda si je izgubio idući sa mnom.«

Dorde tužan pode kući i kaza majci sve što mu se dogodilo.

Majka tada plačućim glasom pozva susede i sve im ispriča kako joj je Dorde rekao. Ispriča im sve redom, pa im reče da je dečak izgubio frulu. Susedi znaju da je Dorde dobar dečak i nikad mu se nije desilo da izgubi nešto što je vrlo važno. A Dorde je frula vrlo važna i oni nisu mogli da žive bez nje.

Tako je tada Dorde išao, išao do Karadorda.

Kad najedanput ugleda svoju frulu a u njoj neko pisamce. Naravno od njegovog gospodara. Unutra je pisalo da dečak odmah dode kod njega kad nade frulu.

Dečak posluša njegov savet i brzo ode k njemu.

»Dečače«, reče Karadorde, »jesi li našao svoju frulu?«

A dečak mu odgovori: »A Vi ste mi rekli da je niste našli?«

Na to će Karadorde: »Gde si bio dečače? Ja te uopšte nisam ni video.

Našao sam frulu pre nekoliko dana...«

Dečak se uzbudi i pažljivo pogleda Karadorda da ga ne bi uvredio.

Vlastimir Vukadinović, II° O.Š. »Čirilo i Metodije«

A sad malo smeha od starih snaga (4)

ERGONETKE

(oteto od naroda)

- Nasred zvižd-polja dživđanovo gnezdo. (pupak)
 - Jedva čekam da se smrači, dlaku dlaku da dokači. (trepavice)
 - Noću skotno, danju samotno — jalovo. (kreveti)
 - Deda jaše babu. (sač i crepulja)
 - Šuć — puć, pa iza vrata. (metla)
 - Moje pritisnu dole, tvoje ripnu. (podnoške i čkripuške na razboju)
 - Usta na usta, šaka na dupe. (krčag)
 - Sopilo, jamilo i gladilo. (nos, usta i brada)
 - Nije izgubila, a vazda traži. (kokoška)
 - Trbuš na trbuš, noge na ramena, sisala u usta. (gajde)
- post post:
Otkazuje se žalost jer je smeh...

feredža (prilog istoriji erotskog rublja)

boris vukasović

Za početak treba znati da su u toj zemlji stidljivi. Moglo bi se sve odigravati negde oko elektratora, pod vrelim suncem nakaradno urbani-zovanog grada čijim ulicama, sve, kao, po projektu, u tromim potrošačkim bujicama plutaju užurbane sukњe i odlakavele halje. Nudi se na prodaju četvrtina čarobne Azije, pola Amerike i cela Evropa. Rusko je oružje. Smeše se prodavci na kupuce, kupci, celi se grad nebū, koje mu onda uzvraća, i sve je, kao, veselo, samo što je trgovina — trgovina, a kapitalizam sasvim nesto drugo, i možete vi imati poslovni centar, bankski kvart i Klub privrednika uređen à la Paris, ali kad nagrnu manje ili više sitni trgovci i preprodavci — istok vam je to.

No, priča nije o gradu, već o feredžama... U toj zemlji i tom gradu gde nose f. vrlo se često može naleteti na inostrane špijune. Nerto dolaze iz razvijenih evropskih zemalja i, osim što špijuniraju za svoje, prodaju se i Japancima, pa tako pod maskirnim odorama, o kojima će kasnije biti reči, nose najsavremenije i najminijaturnije elektronske i elektro-elektronske naprave. Sve su to odreda mišićavi momci sa stranim ákcentom i lažnim brcima koji vam mogu prodati atomsku bombu, ako ste kupac, ili slomiti vilicu, nadete li im se na putu. Da bi neprimećeni gegali pršnjavim avenijama i sokacima, oni su obućeni u landarave, duge haljine, sa feredžama prebačenim preko lica.

Ali, da vidimo sad redom ko su bili Muhamed, Buridan, Rašid, Fatima i XY—001...

Muhamed je bio sitni, ne toliko krupni trgovac, dobrano zagazio u četrdesete, većito oznojan i neveslo izbijan, polupijan od dnevne dozade, ali spremjan da vam svojim bravadičavim prstima utrapi najnepotrebniju robu, makar i džabe: tek da razbijje maler.

Buridan beše Muhamedov prijatelj, ništa krupniji, ni sitniji, i njih su dvojica nebrojene dane provodili dahčući pokraj svojih pretovarenih tezgi, odbijajući dimove zajedničke naргile i pokatkad razgovarajući.

— Kad ćeš da se ženiš, Mu'amede? — pitao bi s vremena na vreme Buridan.

— Teško je naći dobru ženu, Buridane... — odgovarao bi Muhamed i onda bi opet danima čutali.

A katkad bi se neki od prijatelja pohvalio osvajanjima, pa bi se ubrzao iza prašnjavnih tezgi radio živ i interesantan razgovor, pravi mali traktati o suprotnom polu, Muhamedove ekspertize i Buridane znalačke definicije, sve to uz obilje slatkih reči, pregršt komplimenata i sitnih obzirnosti — kako to samo Istok ume.

Zenu, međutim, niko od njih dvojice nikada nije imao. Staviše, osim majčinog teško da su videli jedno žensko lice, jer, ne zaboravimo: u toj zemlji žena se nije smela pojavitivati pred nepoznatim muškarcima bez feredže.

— Pred nepoznatim muškarcima! — negodovan je Muhamed — Kada se rodiš, normalno je da nijednoj nisi poznat!

— Postoje sitna lukavstva... — teši ga odmah Buridan — Kad jednoj ženi jednom vidiš lice, onda joj više nisi nepoznat do kraja života.

— I to se može iskoristiti? Ta lukavstva... — Naravno, Muhamede! Uprem joj prst u vrat i pitam: »Šta ti je ovo?«, ona sagnje glavu i, cap, zadignem joj feredžu!

— C, c, c... — zadivljeno i sumnjičavo odobravao je Muhamed.

Razume se da za naš evropski duh ova igračija sa zadizanjem feredže ne predstavlja baš vrhunac erotske igre, ali pokušajmo da barem naslutimo svu suptilnost Istoka koja počiva na zahtevu da se žena mora voleti i istovremeno poštovati. Shvatićemo onda da je Buridan sa svojim trikom za zadizanje feredže ništa manje opasni nasilnik od naših manjaka po liftovima, i da upravo to poneku istočnu damu može popaliti baš kako naše popaljuje nož pod grlo i cigla medu nogama. I uvidećemo na kraju da je i tamo, baš kao ovde kod nas, prokletno prisutan kvantitet na račun kvaliteta, te da je istočnim Don Žuanima jedino važno da su zadigli toliko i toliko puta, a ne i kakav su odnos potom uspostavili.

— Ja, Alaha mi, nisam odavno... — priznavao je Muhamed.

— Tja. Jednom se živi. — podučavao je Buridan, završavajući po običaju pravom istočnom poslovicom — Pas laje, karavan prolazi, moj Muhamede...

Može se reći da je tamo odnos medu polovima demokratičniji. Pre no što podigne feredžu muškarac neće znati da li žena stara, ili mlađa, lepa, ili ružna. U trenutku kada joj ugleda lice, sve je već kasno i, ako je pošten, oženiće je. Ne ma tu onih hrišćanskih mistifikacija oko hime-ni, pojaseva nevinosti, abortusa na crno i ostalih prljavština poznatih na našim širinama.

— Čovek se mora paziti... — branio je Muhamed svoju navodnu nezainteresovanost za žene — Eto, Rašid je pre dva dana naleteo na špijuna!

— Naleteo? C, c, c... — čudio se Buridan, iako je znao da Muhamed ne priča ni o kakvom Rašidu, nego o sebi.

— Naleteo! Zadig'o mu feredžu, kad ono brkovi!

Nigde nema toliko fatuma kao na Istoku. U činjenici da čovek ne može ništa znati pre ne-

go što podigne feredžu, a da je potom sve već gotovo, jer ma koliko taj bio priseban i brzo pobegao sa mesta dogadaja, uvek će se naći neko brbljivo stvorene koje će dogadaj ispričati — zaista ima sudsbine više nego je potrebno običnom smrtniku.

Ali, pogledajmo kako se u rečenim erotsko-istorijskim uslovima ponašaju žene...

Fatima je bila dvadesetjednogodišnja zabrena leptica koja se svakoga jutra šetala po kraju izazovno izloženih gomila povrća. Dvadesetjednogodišnja po svojim lepticama po očevim tvrdnjama, a zapravo je imala četrdeset, i jedan strašan, večito krvav ožiljak na čelu. Još dok beše mlada, tek stasala sa udaju, gradom se prosula priča o tome kako je sa trojicom raspljasanih i pijanih trgovaca otišla van grada i kako su joj tamo sva trojica redom zadizala feredžu, a ona se pritom razuzdano kikotala. Verovali, ili ne dežurnim gradskim ustima, tek, Fatima ostade usedelica.

— Gotovo! — rekla je oznojanom, nevešto izbrijanom trgovcu kada joj je ovaj, odvlačeći joj pažnju sočnim narandžinim plodom, na prevarenu podigao feredžu.

— Šta je gotovo? Ništa nije gotovo! — uzviknuo je preplašeni Muhamed stežući narandžu do krvi — Evo, vratiti feredžu kako je bila...

Ali, dvadesetjednogodišnja leptica čiji je ožiljak toliko preplasio sitnog, ne toliko krupnog trgovca, sada sama podiže svoj devojački veo i veoma razgovetno i staloženo, ali ipak dovoljno glasno da bi je okupljeni narod čuo, reče:

— Sada me moraš oženiti.

Način na koji je Muhamed pobegao sa mesta dogadaja i način na koji je kasnije vernom prijatelju i budućem kompanjonu Buridanu ispričao svoj ljubavni debakl, za našu priču manje su bitni od činjenice da se sutradan za tom istom tezgama pojavila oznojana i debebla, provaračica koja je svoju robu nudila hrapavim, zacelo nevešto izbrijanim glasom. Buridan je od svoje nove susetke saznao da je Muhamed toga dana otišao na pecanje sa izvesnim Rašidom, a onda je bilo dosta šale i dva su prijatelji opet složno diskutovala o ženskom pitanju.

Zaista, kako se na Istoku postaje muškarcem? Čovek, makar mu kao Muhamedu bila četrdeset i neka, prvo ništa ne zna. Zatim u pričama ostalih muškaraca, koji su takođe jednom moralni postati to što jesu, čuje da postoje žene, da su, čak, žene veoma važne u životu jednog muškarca, te da im treba zadizati feredže u što većem broju. Zadizao, ili ne, budući muškarac pre svega mora medu ostalim muškarcima, bili oni muškarci, ili još ne, marljivo propagirati ideju muškaraštva. Tako dolazimo do situacije slične onoj u našim krajevima: ljudi se radaju, postaju muškarci, stare i umiru, a zene pritom mogu, ali ne moraju postojati.

Vratimo se, medutim, na dan kada je sitni, ne toliko krupnji trgovac Muhamed prodavao svoje povrće prerašen u ženu. Nije li poželeo da iskoristi prirodnu neopreznost svojih klijentkinja? Nije li prvoj koja je naišla zadigao feredžu, a ova potom uhišćena odjurila i sledećih dana širila po gradu jednu sasvim novu modu koju bismo, pretendujemo li na naučnu objektivnost, morali nazvati društveno devijantnom? Nije li se nedugo zatim moglo desiti da poneka klijentkinja i Muhamedu zadigne? I nije li, enfin, to bio razlog da trgovac ponovo počne javnosti svoje pravo, nevešto obrijano licе?

Sve je opet bilo kao nekad, pa čak i bolje. Buridan i Muhamed su spojili svoje pretovarene tezge, istakli natpis: »B. and M.« i nastavili da provode dane odbijajući dimove iz zajedničke nargile i pokatkad razgovarajući.

— Kad ćeš... — zaustio je Buridan da upita Muhameda kad će da se ženi.

— Nikad, Buridane, nikad... — mrsio je ovaj

i ne znajući da mu je sudsina već spremila zamku.

Mamac je bila vitka, graciozna prilika što se zadržala kod tezge upravo u času kada je na Buridanu bio red da usisa svoj duboki, vodom rashlađeni dim. M. iz firme »B. and M.« spremno je poskočio dohvatajući svojim bradavičavim šakama jednu golemu voćku da je pohvali, a onda je, voden nekim unutarnjim (Istok ih je pun) glasom, upitao klijentkinju:

— Sta ti je ovo? — i istim kažiprstrom kojim je pokazao to nepostojeće »ovo« zadigao joj feredžu.

— Gotovo! — ošinuo ga je prozukli bariton — sada me moraš oženiti!

Iz široke, uzbibane halje proviri cev revolvera i Muhamed nije imao kud. Bilo je zaista gorovo.

XY-001 naprosto beše ovejani internacionalni špijun i kontra-špijun koji je, boraveći u toj dalekoj zemlji na specijalnom zadatku, morao sebi pribaviti kakvo pouzdano konspirativno obliče. U prvo vreme, kada je Istok još bio

nevini, feredža je predstavljala dovoljnu, čak idealnu zaštitu. Kasnije, XY je susretao sve više napasnika, čak: napasnica, i okolnost da nikada nije provaljen imao da zahvali jedino činjenici da su sve te muškarčine, čak: ženetine, bezale glavom bez obzira čim bi ugledali njegove duge špijunske brke.

Rešivši napokon da ne izaziva nesreću, a znajući da su udate žene u ovoj zemlji tabu, XY-001 odluči da se uđa za trgovca Muhameda. Prišao je tezgi i u par sekundi, bez ijednog hica, sve je bilo gotovo.

Danas je Istok nešto sasvim drugo. I Buridan, kao i izmišljeni Rašid takođe su oženili špijune. »B. and M.« je prerastao u veliku internacionalnu kompaniju, iz lenjog trgovaca krogla nestalo je prašine i naselili su se par king-satovi, Fatima zbrisala na Zapad, samo su feredže odolele vremenu, jer pojavile su se neke čudne feministkinje koje propovedaše čednost i uzdržavanje od zadizanja, a predvodila ih najvatrenija kojoj pravo ime beše baš XY-001.

hazjajin

dejan simonović

Ima baš svakavih ljudi na ovome svetu. Delih i mršavih, prznica i pomirljivih, spretnih i trapavih. Ko će sve to i nabrojati? Sasvim je dovoljno da uvek možemo reći — taj je takav i takav, onaj — onakov i onakov.

Drug Lavrentije Berija bio je čovek veseljak, voleo je taj iznad svega meko žensko i tvrdu šalu. Već po profesionalnoj navici uredan, ako ne i pedant, sakupljao je kako prvo, tako i drugo. Stisnute u kartoteci zvanoj »ženska«, ležale su jedna kraj druge Nataša i Sonja, Aglaja i Zinaida. U onoj »vickastoj« kočoperile su se šale uperene protiv narodne vlasti. A dača, ona se skrila u samom srcu, pohlepnim kulačkom rukom neoskrvnute, šume. A u dači pod staklenim ispod poda potok. I potok — teče li teče.

Jutro je čisto i sveže i noć je bila vesela. Sve u svemu, da se bolje ne može ni zamisliti.

Ali se Čoveku ponekad ne da, pa ne da. Sve je tu, a opet, kao da ničega nema, pa ti dušu pritisne nekakva seta, nekakva melankolična tuga, šta li je?

Tako Matrjona Filipovna, verna domaćica dače, zatiče druga Beriju prućenog podrbuške po podu, lica priljubljenog uz staklo.

Ah, ta današnja mladež, pomisli sažaljivo. Ne dozvoljava sebi ni trenutka odmora. Rad pa terevenke, rad pa terevenke. I tako iz dana u dan. Sasvim će se uništiti. A tako mio dečak i mudra glavica.

Približi mu se tiho, klekne.

— Doručak je spremam, Lavrentuška — šapne, nežno mu provukavši prste kroz kosu.

— Neću da doručkujem — odgovara ovaj jošunasto.

— Vruće sam ti piroge spremila.

— Neću ništa da jedem, mamočka. Zato što sam rešio da umrem. Došlo mi je nekako mnogo teško i hoću da umrem. Eto, zainat.

— Prvo jedi pa posle umri, Lavrentuška. Gospod je prema sitima milosrdniji.

Lavrentije se odigne i sedne, ruku obavijenih oko kolena.

— Zašto teče potok, mamočka? — pita razdraženo.

— Pa tako, teče. Svevišnji odredio da teče i on teče.

— Svevišnji, nije nego. Niko drugi nego on. Pita se tu valjda nešto i narodna vlast? Je li njemu narodna vlast dala dozvolu da teče? Niže. Teče, znači, samovoljno. A samovolja je po-

buna, a pobuna je kontrarevolucija, mamočka. A za kontrarevoluciju zna se šta sledi. Narediće da ga zaustave.

— A da ti posle ne bude krivo, Lavrentuška?

— Pa neka, neka mi bude krivo. Šta mari. Odmah ću da naredim. U stvari neću. Prvo ću da čitam viceve i da pogledam ženske. Pa ću tek onda da naredim za potok. Pa ću posle da umrem.

Matrjona se izgubi, Lavrentije isplazi jezik potoku, doći ću ja tebi glave, gnjido izdajnička, proskice zlobno.

Matrjona je ponovo tu, sa debelim fasciklom u naruču.

— Jesi mi donela one u Beriji? Mnogo volim viceve o Beriji.

— Nego šta nego da sam ih donela, najmiliji moj.

— Čitaj ti. Mnogo volim kada mi ti čitaš.

Matrjona nasumce vadi jedan od listova.

— Dode tako drug Ivanuška kod druga Berije i pita: ..

— Čekaj malo, mamočka — lice Lavrentijevo se iskrivi u grimasu gadenja. — Kako to oni misle da drug Ivanuška dode kod druga Berije? Tek tako, je li? Dune mu, pa bup?! Glupo. Neoprostivo glupo. I kako se tamo neki Ivanuška uopšte usudio da nešto pita druga Beriju? Sve besmislica do besmislice. Dosadilo mi da slušam takve budalaštine. Dodaj mi, deder, ženske da ih malo opipam.

Kad upotrebljavaš prezervativ, to ti je kao kad čačkaš nos u rukavicama.